

vžgali. Več tednov je ležal v smertni nevarnosti. Ko mu je boljše bilo, so prišli starši po njega, de so mu doma bolj stregli, kjer je poprej ozdravel.

Huda skušnja ga je izmodrila. Šklenil je žganje elo opustiti, kar je tudi storil nekoliko let. Starši mu kupijo štacuno, Luketa oženijo, in nekoliko let Luka s svojo ženko práv srečno živi. Pomalim pa zopet v hudobne tovaršije zaide, ki niso boljiga vedile ko piti. Zopet se je Luka žganja privadil. Žena ga ni znala kročati, in vse prošnje so bile zapstoj. Čedalje hujsi je pil. Lice in pa noge so čudno otekale. Od žganja se mu je želodec in drobovina takó posušila in skercila, de ni jesti več mogel. V kratkim je na sušici umerl, še le 30 let star, ter je stari prigovor poterdil, ki pravi: „Pijano se preoberne, kedar se v jamo zverne.“ Ložeje se je varvati, kakor odvaditi.

(Konec sledi.)

Cerne bukve.

Odprite, široko razgernite černe bukve, de z debelim pismenkam strašno neusmiljeniga možá zaznamovam, kakoršniga med divjaki ne najdemo. Njegovo ime zamolčim, s sramoto le povém, de ni deleč od tod.

Unidan pride zopet vinjen domú, iše žene, jo ostrigljati (tépsti) kakor je navajen govoriti in storiti. Ko je pa ne najde, vzame poleno in gre nad nedolžno kobilo v hlev, ter jo bije po glavi ino upije: „Šimla! boš vozila? — Šimla! boš vozila?“ Bije jo takó dolgo, de jo na tla pobije in de se ubogo živinče pred nogami mu stegne (pogine). Divjak se potem zopet v kerčmo poverne in pové: „Kobila je že guznila, in če se mi baba skoro ne stegne, ji bom ravno tako zapél.“ Zdej pridejo sosédje in domači ogledovat kobilo z razbito glavo, pride tudi razdivjani vlastnik, ter se izgovarja: „Nevém, kakó de je ta šent ravno danes tak piker bil? Dostikrat sim jo zé nasekaval, pa mi tega nikdar ni storila.“

Amerikanske pušave! ali imate enaciga divjaka? Menim de ne! Živinski kmet ima tudi sinove. Bog daj, de bi slab izgled lastniga očeta njih sere ne pokazil.

Musy.

Nesrečna prigodba — drugim nauk.

(Ogljeni sopúh) je umoril 28. dan pretečeniga mesca 2 kovača v vasi Vihberg. V bližnji shrambi se je oglje vnelo in ogljeni sopúh je vdaril v stanico, kjer sta kovačev pomagač in učene spala in nikdar več ne vstala.

Ponižna zahvala c. k. deželniemu Ljubljanskemu poglavarstvu in c. k. Ljubljanski kresii.

V 18. listu Novic so se kmetovavci iz Loškiga kantona zahvalili za vvod cesarskih deželnih čuvajev, ki so rokonače in druge potepuhe iz dežele pregnali. V resnici velika dobrota se je kmetovavcam in prebivavcam na samotnih krajih skazala; ali ta zahvala se mora tudi še na druge koristne službe imenovanih čuvajev razširiti. Ne samih rokonačev, lenuhov, potepuhov, tudi pijance, bojevavce in ponočne vlačugarje oni s skerbnim osledovanjem zatirujejo — kar je velika velika dobrota, de se bodo žalostne prigodbe odvrčale, ki iz zabavljanja in bojevanja izvirajo. Cesarski osledovavci zapazujejo zборе ponočnih krokarjev, postranjske kerčme, in zatirujejo prepir, zabavljanje, boje in ubijanje. Letó imenovano dobroto tudi mi po Smeledniškim

kantonu s hvaležnim sercam občutimo, za katero se ponižno zahvalimo c. k. Ljubljanski kresii za vpeljanje, in c. k. vikšimu poglavarstvu za poterjenje te deželne straže. Posebno pa si je tisti vikši uradnik neumerjoče zasluge pridobil, ki je letó napravo nar bolj krepko podpiral.

Iz Smelednika.

Urno, kaj je noviga?

(Hvale vredna Goriška družba zoper mučenje žival) je kupila 1000 iztisov naših bukvic „Milošerčnost do žival“, ktere ona po deželi deli.

(Tobak piti) je v Švajcu v Vališkim kantonu po dani postavi vsacimu prepovedano, ki še ni 25 let star. — Ta prepoved bi bila pač povsod práv koristna.

(Leseniga hlapca ali zajca za škornje izuvat) je znašel v leti 1452 neki strežnik, Miha Knecht po imeni, v gostivnici „pri srebernim labudi“ (zum silbernen Schwan) v Erfurti na Pruskim. Od tod je nemško ime Stiefelknecht. Celi svet je z veseljem to najdbo sprejel, po kateri so se ljudje velike nadloge na večer znebili. Umni Miha pa ni dolgo veselja svoje najdbe vžival; čez 2 leti je umerl.

Perporočjenja vredna knjiga.

V Lipnici na Saksonskim je ni davnej na svitlo prišla nemška knjiga, pod naslovom „Das Musterdörfchen. Eine lehrreiche Geschichte für den Bürger und Landmann von William Löbe. Mit Abbildungen. Leipzig 1846. Veljá 1 goldinar srebra.

Kér je veselo viditi, de se kmetje zmerej več branju in sicer branju dobrih in koristnih bukev vdajajo, bi pač dobro bilo, ako bi to zlato knjigo kak dober Slovenec našim kmetam in rokodelcam v slovenski jezik prestavil in jim jo v lahko razumljivim jeziku v roke podal. Tacih in enacih bukev nam je zdej nar bolj potreba, če hočemo slovenskiga kmeta osrečiti, ki ne zna nemških bukev brati. Imenovane bukvice, ki tukej priporočujemo, so polne dobrih naukov, prijetno pisane in bi se dale tudi našim kmetam za majhne denarje v roke podati. V roko peró, dragi pisatelji! veliko dobriga boste storili.

J. Š.

Vganjka.

Kmet me je vsejal; rokodelc me je zdelal; bogatin in berač sta me nosila; zaverženiga so me v vodo vergli, pa me spet iz vode potegnili; clo Cesar me v roke dobi, in ko bi mene ne bilo, bi bili ljudje vedno neumni ostali.

Današnjemu listu je perdjan popis življenja rajnciga Lavantinskiga knezo-škofa Franca Ksaverja Kutnarja — in pa 11. doklada.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnju	
	6. Rožniga cveta.		2. Rožniga cveta.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	1	56	2	3
1 » » banaške...	2	3	2	6
1 » Turšice.....	1	3	1	6
1 » Soršice.....	—	—	1	28
1 » Reži.....	1	33	1	36
1 » Ječmena.....	1	6	1	12
1 » Prosa.....	1	7	1	17
1 » Ajde.....	1	2	1	6
1 » Ovsa.....	—	39	—	54